

el sanguini, el flemàtic, el colèric i el melancòlic. Ell es fundava per a fer aquesta classificació en la teoria d'Hipòcrates, metge grec del segle v abans de Jesucrist, i un dels deixebles més cèlebres d'Heràcli, el qual creia que el cos humà estava compost dels quatre elements, que corresponien als quatre que formaven la Natura. Els components del nostre cos creia Hipòcrates que eren la sang, la limfa, la bilis i la bilis negra, i segons predominés un o altre de dits elements en el nostre organisme donava lloc a un o altre temperament.

Si era la sang la que existia en més gran quantitat en el cos humà, l'individu era un sanguini; si la limfa, era un flemàtic; un colèric, si en la seva crasi hi havia una major proporció de bilis groga, i un melancòlic si era la bilis negra la que estava augmentada.

Aquesta classificació s'ha vingut sostenint fins el segle xvii i part del xviii en el que s'arribà a demostrar la falsedat de la mateixa.

Avui dia, les classificacions són nombrosíssimes coincidint totes en descriure dos grans tipus els quals mostren un visible parallelisme i una assenyalada analogia que no és més visible degut a que cada autor es basa en un fet diferent per a fer la seva classificació. Així Kretschmer, classifica, segons una base morfològica, Jung des del punt de mira psicològic i Eppinger i Hess parteixen de la fisiologia per a classificar els diferents individus. Jung distingeix els extravertits dels subjectes introvertits.

Els primers serien aquells que en tots els seus judicis, actes i percepcions predomina el factor extern al seu "jo". Sant Agustí, per exemple, era un d'aquests, el qual deia que "no creuria en els Evangelis si no li ho manés l'Església". En canvi, els introvertits són aquells subjectes que en tots els seus actes o accions hi ha un predomini del seu factor intern sobre l'extern, i són els que replicarien a Sant Agustí que ells "creurien en els Evangelis si l'Església no els hi obligués".

Eppinger i Hess descrivien en 1910 per primera vegada, el síndrome de vagotonia i el de simpaticotonia segons predominés en un subjecte el funcionament del sistema vague o bé del simpàtic que com sabem són els dos sistemes antagònics del nostre aparell neuro-vegetatiu.

Els individus vagotònics serien aquells que presenten un constant estat nauseós amb freqüent sensació de bola en l'epigastri i molèsties en la

base del tòrax. Ben sovint tenen vòmits i restrenyiment de tipus espasmòdic. El seu estómac és petit i contràctil i de fàcil evacuació. La pressió arterial és baixa i tenen una gran inestabilitat del sistema cardíoc-vascular. Tenen la pell freda i pàl·lida, suen molt fàcilment i salivegen abundantment.

Pel que fa referència al seu caràcter, generalment són individus deprimits que es fatiguen per causes molt petites i que acusen somnolència.

Pel contrari, el subjecte simpaticotònic és més aviat prim, d'ulls sortits i gran pupila que sovint presenta dolors de tipus anginosos i tenen la pressió arterial més aviat alta, així com sequedat de pell i de boca. Són individus de gran capacitat per al treball, i de caràcter violent individus que presenten un "superàvit", vital com diria Ortega i Gasset, en canvi, el vagotònic estaria sempre en "dèficit".

Per últim, Kretschmer distingeix també dos grans tipus fonamentals. El leptosomàtic i el pícnic.

Els primers serien aquells subjectes que presentarien un gran creixement en llargària. S'hi inclouen en aquest grup els individus denominats "astènics" i que no serien més que els casos extrems d'aquesta sèrie. Alts, d'escassa musculatura, però capaços de grans esforços físics. Són insociables i molt reservats, el que fa que Kretschmer hagi dit que són individus que "han tancat els porticons de les seves finestres contra un sol massa brillant, però que en el seu interior i sota una llum filtrada s'hi estan celebrant orgies". En canvi, el pícnic és més aviat d'estatura mitjana, més baixos del que en realitat són, degut a que generalment són grossos, donada la seva molta facilitat a l'emmagatzement de grassa, especialment en el ventre. D'ample cap i de coll curt, el que fa que aquell aparegui com enfonsat entre les espatlles. Les seves extremitats són primes i gràcils. De sistema pilós abundant, i és la calva cosa molt freqüent entre ells. Són sociables i amables. El burgès el podem incloure dintre d'aquest grup pel que ampliarem una mica la descripció morfològica i psicològica d'aquests subjectes.

La seva cara com el seu cos presenta una desproporció a favor del seu diàmetre en amplària. Rodona de forma i coberta per una fina pell que s'adapta perfectament a l'abundant grassa subcutània, de coloració pujada, especialment en les